

La Resurrecció de Crist, clau de volta, pedra tallada i policromada, s. XIV.

**Basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor,
Barcelona**

Aquesta pedra clau mostra la Resurrecció, com altres moltes representacions del Misteri, en una situació que no es llegeix als Evangelis, manifestant aquests sempre al Ressuscitat que actua i mai el fet de la seva sortida del sepulcre (Mt. 28,7; Mc. 16,6; Lc. 24,3; Jn. 20,1). Però els artistes han atès el desig dels fidels, expressant el moment en que Crist queda lliure del vincle de la mort (Ac. 2,27; Sl. 16,10), de forma visible, quasi palpable, com si recuperés la Seva vida anterior, tornant a una existència com la nostra, ençà del Misteri.

Aquí, Jesucrist, actiu, mou amb la dreta, sense esforç (Sl. 118, 16), la llosa que el tapava, que cau enrere: és viu, aixecant-se, sortint de la tomba, amb un peu ja fora; encara va embolcallat amb el sudari que, desprenent-se com una despulla, quedarà allà (Lc. 24,12; Jn. 20,6); ostenta les llagues, el seu aspecte és esplendorós patent en l'aura (Mt. 28,3; Lc. 24,4), i la bandera blanca, també esplendent, que branda amb la creu vermella, quasi bé estesa en tota la seva extensió, com moguda per un ímpetu fort. La bandera acompanya als reis en la guerra i al Senyor dels Exèrcits de l'Antic Testament (Zac. 4,7); la porta ara El que fou, a la seva vida entre nosaltres, senyera combatuda (Lc. 2,35) i ara és el Senyor Jesús ressuscitat (Lc. 24,3); Ell alçarà un estendard sobre les nacions (blanc, color dels vencedors de l'Apocalipsi, Ap. 7, 13-14, amb la creu vermella de la Seva sang), per reunir els dispersats d'Israel, i aplegar els deportats de Judà de les quatre parts de la terra (Is. 11,12). El sepulcre és aquí, com sovint a l'Art Cristià, una caixa rectangular, molt diferent de la cavitat tallada a la roca (Mt. 27,60; Mc. 15,46; Lc. 23,53, Jn. 19,41) que descriuen els evangelis.

Per sota d'Ell està la guàrdia dels soldats que havien demanat a Pilat grans sacerdots i fariseus (Mt. 27, 62-65), ben armats, amb cascs, cuirasses i llances, amb els seus membres com morts i sobresaltats pel succés de la Resurrecció (Mt. 28,2,4) que ha fet inútil la seva força i vigilància. Sobre el fons del cel blau, a les bandes, dos arbres senyalen la fondària i recorden que el sepulcre era a un hort (Jn. 19,41).

Tenint present que la pedra es veu des de lluny i des de baix, la imatge ha de ser molt clara; així, la composició, ben adaptada al marc circular i amb una garlanda de fulles estilitzades que la destaca, és esquemàtica i ben contraposada, sintetitzant tota la història; hi ha dues línies essencials: el sepulcre i els soldats atontats i com morts, enganxats a aquest, marquen l'horitzontal (mort), mentre Crist defineix la vertical (vida).

Les pedres de clau, com aquesta, tanquen i coronen les voltes, al punt més alt, manifestant l'acabament de l'obra constructiva, i aquí la culminació de l'acció de Crist en el món. A més hi ha l'equivalència entre Crist i la pedra clau doncs Ell és la pedra que rebutjaven els constructors (que) ara corona l'edifici (Mt. 21,42; Mc. 12,10; Lc. 20,17; cf. Ac. 4,11); Crist és pedra clau, angular, fonament i temple, i és Déu qui retroba la primera pedra del santuari i tots aclamen: Visca, visca! La pedra (Za. 4,7).

Frederic Chordá